

Jumalallisen voiman ihmeellinen ilmaus

Tapahtunut joskus 1900-luvun vaihteen tienoilla.

Itse olen praktiikissani saanut nähdä ihmeitä, mutta varsinkin yksi tapaus on jäänyt ainaseksi mieleeni. Tästäkin tietysti epäusko voi väittää, ettei se ollut mikään ihme, vaan luonnollisella tavalla ehkä selitettävissä. Mutta minulle se pysyy Jumalallisen voiman ihmeellisenä ilmauksena. Rohkenen siis teitä vielä väsyttää kertomalla siitä alusta loppuun.

26. päivänä joulukuuta nuorukainen sairastui appendisiittiin. Leikkaushoito oli silloin aivan alkutekijöissään eikä tässä tapauksessa tullut kysymykseen. Ilmestyi perforatio, joka inkapsuleerautui. Kuume pysyi itsepintaisena ja kummatkin jalkavarret ajettuivat alhaalta ylös paksuiksi pölkyiksi. Suoliston toiminta oli alusta lähtien ja pysyväisesti lamassa.

Ei rohjettu antaa sairaalle syötävää muuta kuin pääasiallisesti maitoa pienin erin. Ulostuttavat menettelmät eivät vaikuttaneet mitään. Helmikuun alussa annoin hänelle omin käsin kolmena päivänä 3 litran suuruiset vesi-peräruiskeet. Vesikään ei tullut peräaukosta ulos, vaan kaikki erkani virtsansa.

Helmikuun 4. päivänä illalla oli sairas niin heikko ja voimaton, ettemme voineet muuta kuin odottaa loppua milloin hyvänsä. Kun yömyöhäisellä vihdoin laskeusin maate sairaalan läheisyydessä, en väsymyksestäni huolimatta saanut unta silmiini.

Konrad ReijoWaara vuonna 1886.

Kuulin sisimmässäni soimaavan äänen: "Olet turhaan koettanut parantaa nuorukaisen ruumiin, mutta oletko ajatellut hänen kuolematonta sieluaan; mihin se sinun laiminlyöntiesi tähden ehkä joutuu?"

Tuskan hiki nousi otsalleni ja aivan kuin hengenhdässä puhkesin äänetömään rukoukseen: "Herra Jumala, rakas taivaallinen isä säästä tätä nuorukaista, paranna hänet, pelasta hänen sielunsa. Minä en pysty kumpaankaan."

Yhä vain sieluni tuska yltyi, en tuntenut saavani mitään vastausta Jumalalta, mutta en hellittänyt. Vielä sydäntä särkevämmäksi kävi äänetön rukous-huutoni: "Minun Jumalani, minun Jumalani! Säästä hänet, ota minun henkeni lunnaaksi, mutta

säästä nuorukaista!" – Nämä sanat huulillani ikään kuin vaivuin ihmeellisen rauhan ja levollisuuden valtaan, jota seurasi syvä ja virkistävä uni, mikä kesti aamumyöhäseen.

Herätessäni sairas ei ollut huonontunut. Kovin heikolta ja poismenevältä hän kuitenkin näytti silmissämme, mutta minä odotin. En tiennyt enkä ajatellut itse, mitä oikeastaan odotin. Tuskan tunne vain oli sielustani hälvennyt, tuntui vain kuin jotain ihmeellistä oli tulossa.

Kun siinä Runebergin päivänä istuimme sairaan vieressä, vaimoni ja minä, kello 5 aikana iltapäivällä, sairas äkkiä hieman raotti väsyneet silmänsä ja ilmaisi heikolla äänellä tarvitsevansa päästä tarpeelleen. Saimme alusastian hänen alleen, ja suolet tyhjentyivät nyt itsestään 42 vuorokautta kestäneen täydellisen umpeutumisen jälkeen.

Sairas oli pelastunut ja tästä päivästä alkaen hän parani ihmeen nopeasti huolellisessa hoidossa aivan terveeksi. ■

Kertomus sisältyy Konrad ReijoWaaran esitelmään Lääkärien Kristillisen Seuran kokouksessa 1924. ReijoWaara oli silloin 71-vuotias. Muutamaa vähäistä toimituskelvosta lukuun ottamatta kirjoituksen teksti noudattaa esitelmästä säilynyttä käsikirjoitusta "Piirteitä elämäni taipaleelta". Tapahtumien vuosi ei ole tiedossa. (ReijoWaaran arkisto kansio VII:7. Pertti Mustajoki)